

Druga plat zvona — o tujski legiji

Doslej smo vedno slišali in čitali le o grozotah v tujski legiji. Anglež Artur Martindale pa je sedaj v velikem angleškem tedniku opisal svoje doživljanje v Afriki, ki se glase precej drugače.

»Kako strašne čase ste morali doživljati v tujski legiji,« so mi rekali znanci in niso me hoteli razumeti, ko sem jim pravil, da se mi je zelo dobro godilo. Rekli so mi, da sem norec ali da lažem in pa da se more tujska legija primerjati edino še z življenjem na Vražjem otoku, tujska legija da je legija zavržencev. Kakšna zmota!

»Ko sem pred leti vstopil v legijo,« pripoveduje Anglež, »sem pričakoval pomanjkanje, surovo postopanje itd. In kaj sem našel? Res ni bilo z

stva. Spominjam se nekega Portugalca, ki je bil dodeljen v mojo sobo. Nепrestano je mrmral: »O, hvala Bogu, hvala Bogu!« Ko sem ga vprašal za vzrok njegovih vzdihov, mi je naravnost povedal, da je hvaležen Bogu za rešitev. Kmalu pa je moral zvedeti, da zločinec ni varen v tujski legiji; preden je poteklo teden dni, so ga odvedli zvezanega. V Lisboni je bil oropal neko banko. Dasi je običaj, da nihče ne povprašuje po vzroku, zakaj je ta ali oni vstopil v legijo, vendar le malokateri obdrži skrivnost zase.

Vežbanje se razlaga v francoskem in nemškem jeziku, kdor pa ne razume teh dveh jezikov, ima priliko priučiti se francoščini, kolikor je potrebuje. Novinca pošljejo po rekrutski dobi v Sidi-Bel-Abbes, kjer lahko po šestih mesecih postane korporal. Tu je treba še večjega napora. Kot Anglež se nikakor nisem mogel sprijazniti z običajem, da zjutraj ne poznajo našega angleškega breakfasta z mesom, maslom, čajem itd., pač pa je takoj zjutraj nekakšna kava in kos kruha s sirom. Ob pol enajstih je kosilo, ki obstoja iz juhe, mesa ali rib, dvojne prikuhe, pudinga ali kompota ter vrča rdečega vina. Večerja ob pol šestih je skoraj enaka kosilu. Vsega je v izobilju in komur ne zadostja ena porcija, dobi lahko še drugo. Jestvine so prvovrstne in jedilni list se menja vsak dan. Le kadar je legija na vajah, je dan za dnem grah ali leča z makaroni, radi česar je že marsikateri legijonar dezertiral.

Celokupna tujska legija šteje okolu 45.000 mož, izmed katerih je skoraj 60 odstotkov Nemcev, oziroma germanskega pokolenja. Rokodelci vsake vrste imajo v legiji dobre čase, kuharji, peki, mizarji, mehaniki, elektriki so vedno dobrodošli. Oni, ki se razumejo na knjigovodstvo in pisalni stroj, so prav tako zaželeni, dobri godbeniki pa še posebno. Legija ima namreč godbo in orkester, ki je na jako visoki stopnji.

Po 15 letih službe je legijonar upravičen do pokojnine. Ako je dosegel šaržo seržanta in je voljan ostati del svojega življenja preživeti v Alžiru ali Maroku, mu pokojnina popolnoma zadostuje. Ni pa merodajna starost, pač pa zasluge. Vlak lahko postane francoski državlján. Legijonar upokojenec ima znižano vožnjo po železnici in na morju, brezplačno bolniško oskrbo zase in družino, plača le polovico vstopnine in državna gledališča in je obdavčen le za neke malenkosti.

Ako so takšne dobrote v tujski legiji, kako to, da je toliko dezertirjev, me bo marsikateri vprašal. Na to odgovorjam, da je število beguncev prav tolikšno kot pri redni francoski armadi, le da oni, ki pobežne iz Afrike, navadno silno pretirava v svojih pripovedovanjih. Ne trdim, da je v legiji sijajno, saj kdor je bil vajen samo pisarniškega posla, se bo le težko prilagodil naporom, ki ga čakajo in se zahtevajo od vsakogar.

»Nikomur pa ne priporočam vstop v tujsko legijo,« zaključuje Anglež svoj opis. »Prvič, ker je dvomljivo, da bi bil sprejet in bi bila pot v Francijo zama, drugič pa, ker ne more nihče z gotovostjo računati na prihodnost. Francija reducira tudi število svojih legijonarjev. Kdor mora rabiti očala ali dobi ploščate noge ali slabo zobovje ali je vdan alkoholu, tega gotovo odpravijo predčasno, to je brez pokojnine, največkrat celo brez navedbe vzroka. Zato pa bi oni, ki bi hotel v tujsko legijo, tvegati najlepši del svojega življenja, kajti par tednov pred doslužnimi petnajstimi leti lahko dobi brco in niti vprašati ne more, zakaj jo je dobil.«

Anglež G. Hamilton, ki je na avtomobilskih dirkah v Brnu smrtno ponesrečil.

Dober pripomoček za plavanje v obliki žabjih in raičnih plavuti. Poizkusite!

ročicami poslano, toda imel sem upanje na eksistenco; dobival sem dobro plačo, izborno hrano in nekdo me je čakala pokojnina. Le redki so oni, ki skušajo pobežniti, pač pa je mnogo takih, ki se ponovno obvežejo za nadaljnje službovanje.

Vstop v legijo je danes zelo otežkočen. Iz celega sveta prihajajo in se oglašajo, a število sprejetih je zelo majhno. Nekdo se lahko priglasi kjerkoli, danes samo v za to določenih mestih, in še ta imajo dovoljenje, da sprejmo mesečno samo po dva, le Pariz in Marsej vsak teden po dva novince. Tudi ni mogoče vstop pod katerikoli imenom, kot je to bilo nekdanj, pač pa mora vsakdo doprinesiti navrstveno spričevalo svojega župan-

Ameriški letalec James R. Wedell, ki je na mednarodnih letalskih dirkah v Glenviewu (USA) dosegel povprečno hitrost 491,3 km na uro in s tem postavil nov svetovni brzinski rekord za celinska letala.

Angleško bombno letalo, ki je o priliki tekm v Brooklandu treščilo na tla in se razbilo. Vodja letala je obležal mrtev, štirje možje so nevarno ranjeni.

Fi m, priča pred sodiščem

Kinematograf je prvič v zgodovini britske justice nastopil v ulogi priče pred sodiščem. Lastniki velikega kolonijalnega skladišča so opazili stalne tatvine in namestili nato v svojih prostorih kinoavtomat. Aparat je jako razločno posnel tvrdinega ponočnega čuvaja, ki je z dletom odpiral zaboje in odnašal blago. Na temelju tega dokaza je vložila tvrdka ovadbo. Sodniki so sklenili, da bodo ogledali film v navzočnosti policijskih in tehničnih izvedencev, ki bodo podali izjavo o izvirnosti, oziroma zanesljivosti posnetkov.

Človek v boju z mrčesom

Ameriški listi so poročali o neki novi električni pripravi, ki se je to sezono zelo obnesla v boju proti žuželkam. Priprava sestoji iz dobro izoliranega okvirja v velikosti okna in iz nešteti vzporednih žic, ki so na ta okvir pritrdjene in po katerih kroži električni tok visoke napetosti. Tok uniči vsako žuželko, ki bi hotela skozi žice v hišo. Ta način pokončavanja žuželk je zelo poceni. Neka poljedelska fakulteta je izračunala, da je porabila pri enem poizkusu, ki je trajal 11 dni, dnevno komaj za 1 dinar toka, da pa je bilo pri tem po-

končanih 180.000 žuželk. Doslej je bil boj zoper škodljivce na polju in gozdu skoroda brezupen in se ni obneslo nobeno sredstvo. Tudi obločnice ne, ki so jih razpostavili v gotovih razdaljah po polju. Ameriški listi poročajo, da znaša vsakoletna škoda, ki so jo povzročale žuželke tamkajšnjim farmerjem in mlekarskim zadrugam, nad 60 milijonov dolarjev, in da se je položaj letošnjo sezono znatno izboljšal, odkar se poslužujejo te nove električne priprave.

V severni Nemčiji so se svoječasno zelo obnesli netopirji, ki so jih nalašč za to gojili in jih postavljali posebne stolpe. Saj je znano, da pokončuje netopir ogromne množine mrčesa. Vendar pa nam nudi sedaj moderna tehnika več. Tudi pri nas bi bila taka priprava koristna. Posebno v onih krajih, kjer razsaja zavratna malarija.

Radio ni luksuz

Neki Manšin je zarubil v Parizu pohištvo nedrežnega dolžnika in med drugim je hotel prodati na dražbi tudi njegov radioaparát kot luksuzni predmet. A sodnik XII. okraja je na dolžnikovo pritožbo razsodil, da radio ni luksuz, temveč kakor knjige ali predavanja služi za domačo izobrazbo. Tako je izgubil dolžnik vse pohištvo, a v zarubljenem stanovanju so ostali postelji, osebno perilo in radio aparat kot nujne življenjske potrebščine, ki jih brani postava.

Barbarska italijanska snedenost

Da so Italijani ljubitelji ptičje pečenke, je znano. Vsako jesen si jo v obilici privoščiijo v polenti in pokončujejo s tem na stotisoče drobnih krilatec. Lansko jesen je razburil prijatelje živali ostuden dogodek, ki jasno osvetljuje nevzdržne razmere v pogledu varstva ptic. V Bergamu v Italiji se je znašla večja družba švicarskih Italijanov in zasmehovala švicarsko prepoved uničevanja ptic na posebni demonstrativni pojedini, pri kateri so se mastili s taščicami, škranjčki in sinicami. Ta barbarski nastop je prisilil svetovno ligo za varstvo ptic, da je pri merodajnih faktorjih in pri italijanskem ministrskem predsedniku energično posredovala proti uničevalcem naših malih prijateljev in dobnitnikov.

Zlata hiša v Stawellu v Avstraliji. Vsa je zgrajena iz dvobarvnega kremenjaka, ki so ga lomili v bližnjih zlatih rudnikih. Hiša spominja na prve čase zlatih rudokopov v Avstraliji, ko so čez noč bajno obogateli nemaniti počenjali vse mogoče norčije, samo da bi svoje bogastvo čimprej zopet razmetali.

Pošten bančni ravnatelj — gre za pometaća

Pariški »Intransigeant« je prinesel v oddelku »Službo iščejo« ta-le zanimivi oglaš: »Gospod 50 let star, popolnoma zdrav, nekdanji bančni ravnatelj, a vendar poštenjak, kar lahko dokaže; 1. s svojo sedanjo revščino in 2. s spričevali o univerzitetški izobrazbi (filozofska fakulteta), ki obvlada angleščino, je slikar in grafik (večkrat odlikovan), in ima ugledne znance (ki pa niso v stanju podpirati) — išče službo v pisarni. Gre tudi za prepisovalca ali pometaća. Zelo nujno.«

Letala hola za brezžično brzjavlanje v angleškem vojnem letalskem brodogradu. Učenci se morajo pripravljati na svojo službo v letalu, to je v tistih razmerah, v katerih bodo morali kasneje služiti.

Angleška kraljeva družina med Škoti: Jorški vojvoda (drugi sin angleškega kralja) in vojvodinja (na sredini) si s spremstvom ogledujeta romantične razvaline gradu Moyle. — Kakor znano, prebija angleška kraljeva družina vsako poletje več tednov v gradu Balmoral na Škotskem, odkoder napravljajo njeni člani izlete po slikoviti pokrajini. Vsa družina se oblači po stari škotski narodni modi.

